

svetu, da je lažje zapeljeval ljudi, da je motil mlade, neizkušene duše in netil prepir po hišah. In druge so pravile o tujih ljudeh, ki prihajajo in odhajajo ter so celi vasi v nesrečo. In pripovedovale so o raznih popotnikih, ki so jih bile videle same, ali pa so bile o njih slišale od svojih mater. Tako se je mnogo govorilo o kovaču. A kovač ni slišal nič. Zgodaj zjutraj je delal v kovačnici, opoldne je počival v senci in delal je do poznega večera. Žganje je pil, kakor vsak kovač. Zvečer je posedel z možmi v krčmi in se je z njimi modro pogovoril, tako da so prikimali in pritrdili, da je novi kovač vreden prejšnjih kovačev in da se spozna po svetu. Spal je v kovačnici, niti spati ni hotel drugod. Ni bilo to možem po godu.

„V bajti bi moral spati,“ so menili.

„A tam so Kovačevi, kam hočemo z njimi?“

Kovač ni hotel. Ležal je zvečer včasih pred kovačnico in potem je izginil.

In prišlo je tako, da so hodile mlade vaščanke mimo kovačnice z radovednimi očmi. Niso bile še pozabljene stare pripovedke o kovačih in že so hodile mimo in gledale, kaj dela mladi kovač. In prišlo je ženskam na misel, da je Marja stara šestnajst let in da se bajta drži kovačnice.

„Pomislite, in Elija mu je ime in tuj človek je,“ so govorile tiho.

„In kovač povrh.“

„In ona Kovačeva, ko ima že v krvi . . .“

Tako se je vznemirilo Selišče. Gospodarji so hvalili kovača, niti slišali niso, kaj pripovedujejo ženske. In šepetale in govorile so bolj in bolj, kajti Kovačevi so smeli v kovačnico, pritiskali so meh in podajali kladiva, zvečer pa so prišli na prage sest. —

„Delat naj bi šli, kovač je lahko brez njih. In celo ona, Marja, se je polenila, doma poseda in v kovačnico pride, kadar ni nikogar tam. Pravi, da pride po otroke, a vsak lahko ve, zakaj pride. In zakaj se kovač igra s Kovačevimi otroki, za druge pa se niti ne zmeni? Poznamo kovače. In vas jih mora rediti in delati nočejo . . .“

Sneg je padel po deželi in dežela je bila vsepovsod bela. Kmetje so zapustili polja in se zaprli v koče. Zavila je burja in starci so začeli ob peči misliti na kožuhe.

In zgodilo se je, da so neko jutro Kovačevi pribežali k sosedu Kafarju. Pozabili so bili čisto na nje in skoraj bi bili zmrznili. Pa sosed Kafar se je razjezil in jih zapodil . . .

Pobegnili so v druge hiše.

„Zmrznili bodo,“ je padlo nekomu v glavo.

„Ah, ne bodo, saj imajo bajto, drv naj naneso, zakurijo naj,“ so govorili drugi.

In pri tem so se spomnili tudi na kovača. Bali so se, da jim bo zmrznil pozimi v kovačnici, kajti za zimo bo prišla pomlad in bodo potrebovali kovača, bogve če bi medtem prišel zopet drugi.

Sešli so se možje in se posvetovali. Težko je bilo resno premišljati o vsem tem. Hoteli so kovača poslati po hišah, toda po hišah hodijo samo berači, ne delavni ljudje, in razžalili bi morda kovača. In našel se je med vaščani moder starec in je svetoval tako:

„Za kovače moramo skrbeti, za vse, tudi za onih šest. Bodi skupaj, kar vkup spada. Prebiti dajmo kovačnico, da bo iz nje prehod v bajto; dobro se zakuri peč in bo grela na obe strani.“ Dolgo so še premišljali in so videli, da ne gre drugače. Poklicali so zidarja, da bi prebil vrata med kovačnico in bajto.

GROB ANDREJA ANDOLŠKA V EAGLE HARBOR
rojen v Ribnici 27. septembra 1827, umrl 23. junija 1882

Zbrali so se vsi Kovačevi v kovačnici, da bi videli, kako dobi bajta nova vrata. Tudi kovač se je ozrl. Bilo mu je vseeno, kaj delajo v kovačnici.

A prišle so ženske in so zagnale velik krik. Očitale so jim tako:

„Neumni ste in brez pameti, vi, ki se imenujete možje. Ni dovolj, da je bila bajta že zdaj blizu kovačnice, še vrata naredite med obojim, da bo še bliže. Ali ste s slepoto udarjeni, da ne vidite, kako hodi Marja zamišljeno okoli kovačnice, otroci pa so v kovačnici, kakor bi bili doma. In kovač Elija je mlad in lep. Črno poraščen je in nosi se pametno, a svetle so njegove oči, da se jih boji vsak.“

Sešli so se zopet na večer k najstarejšemu vaščanu, ki je imel tudi pri županstvu besedo, posedli so po klopih okoli peči in okoli mize. Prižgali so si pipe in so napolnili vso hišo z dimom. Govorili